

Nehemjáš 8,1-3.5-6.8-10: Všechn lid se shromáždil jednomyslně na prostranství před Vodní branou a vyzvali znalce Zákona Ezdráše, aby přinesl knihu Mojžíšova zákona, který vydal Hospodin Izraeli. Kněz Ezdráš tedy přinesl Zákon před shromáždění mužů i žen, všech, kteří byli schopni rozumět, aby jej slyšeli, prvního dne měsíce sedmého. Četl z něho na prostranství před Vodní branou od svítání až do poledne mužům i ženám, těm, kteří byli schopni rozumět. Všechn lid pozorně naslouchal slovům z knihy Zákona.

I otevřel Ezdráš knihu před zraky všeho lidu, stál totiž výše než ostatní lid. Když ji otevřel, všechn lid povstal. Ezdráš dobrořečil Hospodinu, Bohu velikému, a všechn lid odpověděl s pozdviženýma rukama: „Amen, amen.“ Padli na kolena a klaněli se Hospodinu tváří až k zemi. Nato levité vysvětlovali lidu Zákon, zatímco lid stál na svém místě. Četli z knihy Božího zákona po oddílech a vykládali smysl, aby lid rozuměl tomu, co četli. Nehemjáš, který byl místopředsedou, a kněz Ezdráš, znalec Zákona, a levité, kteří vysvětlovali lidu Zákon, řekli všemu lidu: „Dnešní den je svatý Hospodinu, vašemu Bohu. Netruchlete a neplačte.“ Všechn lid totiž plakal, když slyšel slova Zákona. Dále jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte dárky těm, kdo nemají nic připraveno. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou.“

1.Korintským 12,12-31a: Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo, a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. Kdyby řekla noha: „Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestala být částí těla. A kdyby řeklo ucho: „Protože nejsem oko, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestalo být částí těla. Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich? Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“ A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné, a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme, jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest, aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním. Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení. Jsou snad všichni apoštoly? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učiteli? Mají všichni moc činit divy? Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými jazyky? Dovedou je všichni vykládat? Usilujte o vyšší dary! A ukážu vám ještě mnohem vzácnější cestu.

Lukáš 4,14-21: Ježíš se vrátil v moci Ducha do Galileje a pověst o něm se rozšířila po celém okolí. Učil v jejich synagógách a všichni ho velmi chválili. Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagógy a povstal, aby četl z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše; otevřel ji a našel místo, kde je psáno: ‚Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.‘ Pak zavřel knihu, dal ji sluhovi a posadil se; a oči všech v synagóze byly na něj upřeny. Promluvil k nim: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

Kdo je Boží lid, tělo Kristovo, církevní společenství?

Byblynské zajetí trvalo asi 50 let, perská nadvláda přes 200 let. Peršané dali porobeným národům náboženskou svobodu, tím si zajistili jejich vděčnost. Bylo to moudré. Palestina byla perskou provincií, neměli samostatnost, ale přesto byl znovu vybudován chrám, hradby, obnoven izraelský národ. Vyvíjí se nový obsah kněžské funkce, protože nevládne izraelský král, ale území a lidé jsou spravováni místodržiteli, kteří jsou pověřeni perskými panovníky. Kněží se stávají vůdčí silou, jsou duchovně kulturní autoritou.

Ezdráš přichází r. 458 do Jeruzaléma jako kněz (s rodokmenem až k Áronovi) s více jak 15 pomocníky. Tihle „zákoníci“ se připravovali v Babylónii a Persii, shromažďovali ústní podání těch, kdo přišli jako vyhnanci z Judska, zapisovali. Víc a víc si připomínali, že jejich Bůh není jen lokálním, místním Bohem, ale Bohem a Stvořitelem všeho a všech. A na pokyn Peršanů mají s Ezdrášem v Jeruzalémě prosadit, aby se legislativním rámcem pro život lidí stal Zákon Mojžíšův. A tak se postupně podařilo znovu postavit chrám – lid platil desátky na jeho provoz, dodržování Zákona, v sobotu odpočívat (nenakupovat), odpustit dluhy 7. rok, nechat pole ležet ladem, slavit svátek stánků, tzv. chodit v Zákoně Hospodinově, uvěřit mu a změnit chování všedního dne. Nad náboženstvím obětí v chrámu a rituálů přebírá roli Zákon. Náboženství rituálu se mění v náboženství knihy. Rituál konáme a nemusí se vysvětlovat. Číst knihu zákona znamenalo se ptát, vykládat. A v té době se začal tvořit obraz historie izraelského národa, který není nijak heroický. Čtíme o chybách izraelských vůdců, králů a proroků. Jediný, kdo ob stojí, je Bůh, Pán veškerenstva dárce života i jeho smyslu. Ze své laskavosti přes naše chybné peripetie, si nás vyvolil. A tak ho poslouchejme.

Lid se skládal z navrátilců a z lidí, kterým bylo dovoleno v Judsku zůstat. Které skupiny dalších lidí představují izraelský vyvolený lid. Dnešní druhé čtení nám napovídá složení našeho lidu vyvoleného – tedy církve, náboženské obce i v Michli. Jsou v něm lidé s různými obdarováními i zátěží, problémy. Lidé, kteří jsou upřímní, ale nevykonní, lidé, kteří mají potíže s nadměrným pitím, psychickými obtížemi, finančním nedostatkem, staří, mladí, lidé pracovití, lidé s rodinami i bez nich... Všichni mají své místo a svůj úkol a smysl ve vyvoleném lidu. Kéž bychom pozorně naslouchali slovům z Písma.

Padnout na kolena s tváří až do prachu - pokoření se před někým, komu padám k nohám a riskuji, že mi šlápne na krk, ale zároveň doufám, že nešlápne. Amen znamená ať se tak stane, tak je to pravda, je to tak správně, tak ať to platí. Pláč probuzeného svědomí, ze smutku a z bolesti nad tím co slyšeli v zákoně, třeba o cestě do zaslíbené země, o tom nekonečném seriálu reptání našich otců, k nimž se hlásíme, proti Mojžíšovi; tedy co i my jsme pokazili. Co bylo zmařeno, co se nepovedlo a co je i naše vina.

A přece slyšíme: netruchlete, neplačte. „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a pošlete dárky těm, kdo nemají nic připraveno.“ Lid naslouchal a porozuměl. Kéž i my stále máme radost z naslouchání Písmu a porozumíme mu nově v naší době. Ta tichá radost v srdci, že patříme Hospodinu se projevuje i radostí třeba posezením po bohoslužbě při občerstvení, setkáním během týdne...